

Reggeli áhítat Csákváron 2013. Július 19. v. *Bereczki András, ref. lelkipásztor*

Nem minden, a ki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben üztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben? Máté 7, 21-22.

Sokszor gondolkodtam ezen az énekszövegen:

*Jézus arcát ha nézem, ama nemes szenvedőt /Mélyen átérzem vétkem, mely fára vitte őt.
Bár nem vagyok rá méltó, hogy vére hulljon rám,/Mégis a hű Megváltó engem bűnöst megszán.*

Jézus arcát nézni, -lelki arcát a Bibliában, vagy elmélyülni legszebb Jézus-festmények vonásaiban, azzal a hatással van ránk, hogy egyre jobban értjük és szeretjük az Ésaías 53-ban megjelenő szenvedő, halálilag engedelmes Szolgát, *aki nem tekintette zsákmánynak, hogy ő az Istennel egyenlő* (Filippi 2,6).

Értékválsággal küzdő világunkban olcsó megasztárok , bunyózó és mindig győző Piedone és texasi kopó mellett már az egyenesen negatív hősök is példaképekké válnak fiataljaink szemében. Nemrég javasoltam a gyerekeknek, nézzék meg a Rózsa Sándor sorozatot. Senki se tudta ki az a Rózsa Sándor, páran megnézték, de unalmasnak találták az igazságszerető harcost. Talán azért, mert magyar, és az már nekünk nem érték?

Felgyorsult világunkban sikerhajhászat folyik. Ezek a másfél órás filmjeink sugallatai, ököllet, pénzzel, külsőségekkel, gyorsan. Serdülő leányok öltözéke jelzi, sikeresek akarnak lenni. A külső mellett gyakran elsoványodik a belső érték. Jó néhányan elkezdtek orgonán tanulni, de hamar feladták. Hiányzik a célért mindent vállaláshoz a kitartás, elvekhez a hűség. Megragadott az az olvasmány melyben konfirmáló gyerekek meglátogatnak egy fogyatékos gyerekeket gondozó otthont. Harsányan nevettek az esetlen mozgású fiúk fején lévő szalmakalapon és azon, hogy egy különleges szerkentyűvel hogyan emelték be szegényeket a fürdőkádba. Egyetlen gyereknek tűnt fel a gondozónők szeretete és alázata és azt mondta: én ilyen szeretnék lenni.

Jézus arcát nézve döbbenünk rá keresztyénységünk súlyos fogyatékoságaira. Megítélhetjük és érthetetlennek tarthatjuk az öngyilkos merénylőket, de mind egy ügyért vállalják. Arra nevelték, abban hisznek. Hányan lennének ma, akiknek „az életük se drága” Jézusért, egyházukért, nemzetükért? A kényelmes bársonyszék-keresztyénység semmire sem kötelező langymelegének ítélete lóg a fejünk felett: *kiköplek az én számból.* (Jel.3,16).

Jézus nagyon magasra emelte a mércét: az Isten országa, amelyre sokan vágyhattak és vágnak manapság is, de nem kerülhetjük ki a nagy buktatót: Nem minden, aki ezt mondja: Uram, Uram, megyen be oda. A hajbókolás nem volt ismeretlen egyetlen korban sem. Vannak, akik nagyon is értenek hozzá, így szereznek rangot, hatalmat. Jézus és követői pedig a szolgálattal, a halált is vállaló hűséggel.

A hagyományokat úgy-ahogy még tisztelő keresztyénység már nem hitvalló keresztyénység, méltatlan az Isten országára. Uramnak szólítjuk, de alig tiszteljük. S máris sokan kiestünk a rostán.

Az odaadás árad Jézusból, amikor azt mondja: *Az az én eledelem, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem.* Ez az eledel adja az éltető erőt és kitartást is. Egészen betölti az életet, mint tudóst a tudománya, zenészt a zeneszerzés kínja és öröme, prófétát a sorsa. Ellenkező esetben csak megkeseredett Illésként, „esszük az életünket” .

A magába forduló keresztyénység is messze jár attól a felhatalmazástól és elvárástól, hogy *ti vagytok a földnek sói.* A világosságunkat is jobbnak látjuk véka alatt rejtegetni. Hát így mulasztás is terhel, mert miattunk nem látják meg Isten országát.

Az utolsó időkre jellemző szeretetlenségben gondoljunk csak Jézusra, aki anyjának és testvéreinek tekintette mindazokat, akik cselekszik a mennyei atya akaratát. A mostoha anyák és testvérek is kihullnak a rostán.

Nos, kiváló szolgatársaimat már jó ideje ismerem. Évenkénti találkozásainkból rendre azt szűröm le, mennyire ragaszkodtok a nyugati magyar református szórvány gondozásához. S nem magatokért, hanem a szétszórtságban élőkért. Azon a Nyugaton, ahol olykor fontosabbnak tűnik, hány tyúkot kell egy négyzetméteren nevelni, mint az ezer

Jézus könyörög. Egy órát sem képesek várni. Hát ezer esztendő? Az odaadásnak nagy ára is van, de nagy jutalma is: feltámadás, Isten országa.

Ámen.